

Akika kurbanı hükmü nedir?

Eskişehir’den Süleyman Akın: “Akika kurbanı hükmü nedir? Erkek çocuğa iki, kız çocuğa bir kesilir deniyor. Doğru mudur?”

Yeni doğan çocuğun başındaki tüye “akîka” denir. Bu çerçevede yeni doğan erkek veya kız çocukları için Allah’a şükür amacıyla kesilen kurbanı da “akîka” denmiştir. Başka bir ifadeyle akika, yeni doğan çocuğun, saçlarının kesilmesi ile eş zamanda kesilen hayvandır. Sağlık ve sıhhat içinde çocuk gibi bir meyve lütfetmesinden dolayı Allah’a şükrü ifâde eder.

Akika kurbanının hükmü sünnettir. Kesilmesinde sevap ve feyiz vardır; kesilmemesi halinde ise günah ve vebal yoktur. İmam-ı Muhammed: “İsteyen keser” demiştir.¹ Diğer üç mezhepte de sünnettir. Peygamber Efendimiz (asm), torunları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin için birer koçu akîka kurbanı olarak kesmiş ve ümmetine de tavsiye etmiştir.

Hanefî mezhebinde Resul-i Ekrem Efendimizin (asm) bu tavsiyesi bir vecibe olarak değil; doğum ve düğün gibi mutlulukların ve sevinçlerin yakın çevre ile paylaşılması ve bu vesileyle sosyal bünye ile bütünleşmenin ve kaynaşmanın sağlanması için güzel bir nafîle ibadet olarak algılanmış ve akika kurbanı kişinin ihtiyarına bırakılmıştır. Erkek çocuğa iki, kız çocuğa bir kesmek şeklinde erkek çocuğun kız çocuktan ayrı tutulması ise, dini bir anlayış değildir. Bu anlayış bidattir.

Akîka kurbanı çocuğun doğduğu günden ergenlik çağına kadar kesilebilir. Tavsiye edilen, doğumun yedinci günü kesilmesidir. Yedinci gün akika kesmek, aynı gün çocuğa isim vermek ve saçını kesilerek ağırlığınca altın tasadduk etmek bu işin en hayırlı zamanıdır. Fakat bu şart değildir; bunun ergenlik dönemine kadar zamanı vardır.

Kurban edilebilecek her hayvan, akîka kurbanı olarak da kesilebilir. Kesilen bu kurbanın etinden kurban sahibi yiyebileceği gibi, aile fertleri, yakın dostları ve çevre komşuları da yiyebilirler.

Akîka kurbanını kesmemek günah değildir. Bu hususta, imkânlar ölçüsünde hareket

edilmesi uygun olur. Peygamber Efendimiz (asm), “Bir çocuğu doğan kimse, ondan dolayı kurban kesmek isterse kessin.” buyurarak, 2 tercihi ebeveyne bırakmıştır.

Dipnot:

1- F. Hindiye, 12/147,

2- Ebû Dâvûd, 2842,